

Izrek

1. Člene 65 in od 306 do 310 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010, je treba razlagati tako, da kadar potovalna agencija, za katero velja posebna ureditev, določena v teh členih od 306 do 310, prejme predplačilo za turistične storitve, ki jih bo opravila za potnika, obveznost obračuna davka na dodano vrednost (DDV) v skladu z navedenim členom 65 nastane ob prejemu navedenega predplačila, pod pogojem, da so turistične storitve, ki jih je treba opraviti, takrat jasno opredeljene.
2. Člen 308 Direktive 2006/112, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2010/45, je treba razlagati tako, da je marža potovalne agencije in zato njena davčna osnova razlika med celotnim zneskom brez davka na dodano vrednost (DDV), ki ga mora plačati potnik, in dejanskimi vstopnimi stroški, ki jih mora potovalna agencija nositi iz naslova dobave blaga in storitev, ki jih opravljajo drugi davčni zavezanci, če so te transakcije v neposredno korist potnika. Če znesek predplačila ustreza celotni ceni turistične storitve ali precejšnjemu delu te cene in če agencija še ne nosi nobenega dejanskega stroška ali nosi samo omejen del posamičnega skupnega stroška te storitve ali pa posamičnih dejanskih stroškov potovanja, ki jih nosi agencija, ni mogoče določiti ob izvedbi predplačila, je profitno maržo mogoče določiti na podlagi ocene skupnih dejanskih stroškov, ki jih bo morala na koncu nositi. Agencija mora pri taki oceni po potrebi upoštevati stroške, ki jih je že dejansko nosila ob prejemu predplačila. Za izračun marže se od celotne cene potovanja odštejejo ocenjeni skupni dejanski stroški, davčna osnova za DDV, ki ga je treba plačati ob prejemu predplačila, pa se pridobi z množenjem zneska tega predplačila z odstotkom, ki ga tako določena predvidljiva profitna marža predstavlja v celotni ceni potovanja.

⁽¹⁾ UL C 357, 23.10.2017.

**Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 13. decembra 2018 (predlog za sprejetje predhodne odločbe
Landgericht Tübingen – Nemčija) – Südwestrundfunk/Tilo Rittinger, Patric Wolter, Harald Zastera,
Dagmar Fahner, Layla Sofan, Marc Schulte**

(Zadeva C-492/17) ⁽¹⁾

(Predhodno odločanje – Pomoči, ki jih dodelijo države – Člen 107(1) PDEU – Člen 108(3) PDEU – Javni zavodi za radiotelevizijo – Financiranje – Zakonodaja države članice, ki vse polnoletne osebe, ki imajo v posesti stanovanje na nacionalnem ozemlju, zavezuje k plačilu naročnine javnim radiotelevizijam)

(2019/C 65/15)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Landgericht Tübingen

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Südwestrundfunk

Tožene stranke: Tilo Rittinger, Patric Wolter, Harald Zastera, Dagmar Fahner, Layla Sofan, Marc Schulte

Izrek

1. Člen 1(c) Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [108 PDEU] je treba razlagati tako, da sprememba ureditve financiranja javnih radiotelevizij države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, s katero je bila televizijska naročnina, ki se dolguje zaradi posesti sprejemnika avdiovizualnih programov, nadomeščena s prispevkom za RTV, ki se dolguje zlasti zaradi posesti stanovanja ali poslovnega prostora, ne pomeni spremembe veljavne pomoči v smislu te določbe, o kateri je treba Evropsko komisijo obvestiti v skladu s členom 108(3) PDEU.

2. Člena 107 in 108 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta nacionalni zakonodaji, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki javni radioteleviziji daje pooblastilo za odstopanje od splošnih pravil, kar ji omogoča, da sama izvede izterjavo neplačanih dolgov iz naslova prispevka za RTV.

⁽¹⁾ UL C 402, 27.11.2017.

Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 11. decembra 2018 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Bundesverfassungsgericht – Nemčija) – postopek, ki so ga začeli Heinrich Weiss in drugi

(Zadeva C-493/17) ⁽¹⁾

(Predhodno odločanje – Ekonomska in monetarna politika – Sklep Evropske centralne banke (EU) 2015/774 – Veljavnost – Program nakupa vrednostnih papirjev javnega sektorja na sekundarnih trgih – Člena 119 in 127 PDEU – Pristojnosti ECB in Evropskega sistema centralnih bank – Ohranjanje stabilnosti cen – Sorazmernost – Člen 123 PDEU – Prepoved monetarnega financiranja držav članic euroobmočja)

(2019/C 65/16)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Bundesverfassungsgericht

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Heinrich Weiss, Jürgen Heraeus, Patrick Adenauer, Bernd Lucke, Hans-Olaf Henkel, Joachim Starbatty, Bernd Kölmel, Ulrike Trebesius, Peter Gauweiler, Johann Heinrich von Stein, Gunnar Heinsohn, Otto Michels, Reinhold von Eben-Worlée, Michael Göde, Dagmar Metzger, Karl-Heinz Hauptmann, Stefan Städter, Markus C. Kerber

Ob udeležbi: Bundesregierung, Bundestag, Deutsche Bundesbank

Izrek

1. Ob preučitvi vprašanj za predhodno odločanje od prvega do četrtega ni bil ugotovljen noben element, ki bi lahko vplival na veljavnost Sklepa Evropske centralne banke (EU) 2015/774 z dne 4. marca 2015 o programu nakupa vrednostnih papirjev javnega sektorja na sekundarnih trgih, kakor je bil spremenjen s Sklepom Evropske centralne banke (EU) 2017/100 z dne 11. januarja 2017.
2. Peto vprašanje za predhodno odločanje ni dopustno.

⁽¹⁾ UL C 402, 27.11.2017.

Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 13. decembra 2018 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Cour d'appel de Liège – Belgija) – postopek v zvezi z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper Marina-Simiona Suta

(Zadeva C-514/17) ⁽¹⁾

(Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Evropski nalog za prijetje – Člen 4, točka 6 – Razlog za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje – Kaznivo dejanje, ki je podlaga za obsodbo na kazen odvzema prostosti v odreditveni državi članici, se v izvršitveni državi članici kaznuje zgolj z denarno kaznijo)

(2019/C 65/17)

Jezik postopka: francoščina

Predložitevno sodišče

Cour d'appel de Liège